

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

שבת-יצאות השבת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
יצאות השבת שתיים שהן ארבע בפנים ושתיים שהן ארבע בחוץ, כיצד:												■	ב. מ
העני עומד בחוץ ובעל הבית בפנים, פשט העני את ידו לפנים ונתן לתוך ידו של בעל הבית, או שנטל מתוכה והוציא - העני חייב ובעל הבית פטור.												■	ב. ב
פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן לתוך ידו של עני, או שנטל מתוכה והכניס - בעל הבית חייב והעני פטור.												■	ב. ב
פשט העני את ידו לפנים ונטל בעל הבית מתוכה, או שנתן לתוכה והוציא - שניהם פטורין.												■	ב. ב
פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה, או שנתן לתוכה והכניס - שניהם פטורין.												■	ב. ב
שבועות שתיים שהן ארבע, ידיעות הטומאה שתיים שהן ארבע, מראות נגעים שנים שהן ארבעה, יציאות השבת שתיים שהן ארבע.	תנן התם:											⚡	ב. ג
מאי שנא הכא דתני: שתיים שהן ארבע בפנים ושתיים שהן ארבע בחוץ, ומאי שנא התם דתני שתיים שהן ארבע ותו לא?												⚡	ב. ב
הכא דעיקר שבת הוא - תני אבות ותני תולדות, התם דלאו עיקר שבת הוא, - אבות - תני, תולדות - לא תני.												!	ב. ב
אבות מאי ניהו - יציאות, ויצאות תרי הויין												⚡	ב. ב
וכי תימא מהן לחיוב ומהן לפטור												!	ב. ב
והא דומיא דמראות נגעים קתני, מה התם - כולהו לחיובא, אף הכא נמי - כולהו לחיובא												⚡	ב. ב
הכא דעיקר שבת הוא - תני חיובי ופטורי, התם דלאו עיקר שבת הוא, - חיובי - תני, ופטורי - לא תני.	אלא אמר רב פפא:											!	ב. ב
חיובי מאי ניהו - יציאות, יציאות תרתי הויין												⚡	ב. ב
שתיים דהוצאה ושתיים דהכנסה.												!	ב. ב
והא יציאות קתני?												⚡	ב. ב
תנא, הכנסה נמי הוצאה קרי לה.	רב אשי:											!	ב. ב
ממאי												⚡	ב. ב
המוציא מרשות לרשות חייב	מדתנן:											■	ב. ב
מי לא עסקינן דקא מעייל מרשות הרבים לרשות היחיד - וקא קרי לה הוצאה.												!	ב. ב
וטעמא מאי												^	ב. ב
כל עקירת חפץ ממקומו, תנא הוצאה קרי לה.												!	ב. ב
מתניתין נמי דיקא, דקתני יציאות וקא מפרש הכנסה לאלתר. - שמע מינה.	רבינא:											■	ב. ב
רשויות קתני, רשויות שבת שתיים.	רבא:											!	ב. ב
הא תמני הויין? תרתי סרי הויין	רב מתנה לאביי:											⚡	ב. ב
ולישעמיך שיתסרי הויין												⚡	ב. ב
הא לא קשיא בשלמא בבא דרישא - פטור ומותר לא קתני, אלא בבא דסיפא דפטור אבל אסור, קשיא	אמר ליה: [רב מתנה]											!	ב. ב
מי איכא בכולי שבת פטור ומותר?												⚡	ב. ג
כל פטורי דשבת פטור אבל אסור, בר מהני תלת דפטור ומותר - צידת צבי, וצידת נחש, ומפיס מורסא	והאמר שמואל:											⚡	ב. ג
כי איצטריך ליה לשמואל - פטורי דקא עביד מעשה, פטורי דלא קא עביד מעשה - איכא טובא.												!	ב. ג

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

שבת-יצאות השבת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מכל מקום, תרתי סרי הויין												ג.
פטורי דאתי בהו לידי חיוב חטאת - קא חשיב, דלא אתי בהו לידי חיוב חטאת - לא קא חשיב.												ג.
שניהן פטורין. והא אתעבידא מלאכה מבינייהו												ג.
(ויקרא ד) מעם הארץ בעשתה - העושה את כולה ולא העושה את מקצתה, יחיד ועשה אותה - חייב, שנים ועשו אותה - פטורין.	תניא, רבי:											ג.
נורקה מפי חבורה ואמרו בעשתה - יחיד שעשאה חייב, שנים שעשאה פטורין.	איתמר נמי, אמר רבי חייא בר גמדיא:											ג.
הטעינו חבירו אוכלין ומשקין והוציאן לחוץ מהו? עקירת גופו כעקירת חפץ ממקומו דמי - ומיחייב, או דילמא לא?	בעי מיניה רב מרבי:											ג.
חייב, ואינו דומה לידו. מאי טעמא? גופו נייה, ידו - לא נייה.	אמר ליה: [רבי]											ג.
בר פחתי לא אמינא לך: כי קאי רבי בהא מסכתא לא תשיליה במסכתא אחריתי, דילמא לאו אדעתיה. דאי לאו דרבי גברא רבה הוא - כספתיה, דמשני לך שינויא דלאו שינויא הוא. השתא מיהת שפיר משני לך.	רבי חייא לרב:											ג.
היה טעון אוכלין ומשקין מבעוד יום והוציאן לחוץ משחשיכה - חייב, לפי שאינו דומה לידו.	דתניא:											ג.
פשיטא לי, ידו של אדם אינה לא כרשות הרבים ולא כרשות היחיד. כרשות הרבים לא דמיא - מידו דעני, כרשות היחיד לא דמיא - מידו דבעל הבית.	אביי:											ג.
ידו של אדם מהו שתעשה ככרמלית, מי קנסוה רבנן לאהדורי לגביה או לא?	בעי אביי:											ג.
היתה ידו מלאה פירות והוציאה לחוץ.	תא שמע:											ג.
אסור להחזירה	תני חדא:											ג.
מותר להחזירה.	ותני אידך:											ג.
מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר: ככרמלית דמיא, ומר סבר: לאו ככרמלית דמיא?												ג.
לא, דכולי עלמא ככרמלית דמיא, ולא קשיא כאן - למטה מעשרה, כאן - למעלה מעשרה.												ג.
ואיבעית אימא: אידי ואידי למטה מעשרה, ולא ככרמלית דמיא, ולא קשיא: כאן - מבעוד יום, כאן - משחשיכה, מבעוד יום - לא קנסוה רבנן, משחשיכה - קנסוה רבנן.												ג.
אדרבה, איפכא מסתברא: מבעוד יום, דאי שדי ליה לא אתי לידי חיוב חטאת - ליקנסוה רבנן משחשיכה, דאי שדי ליה אתי בהו לידי חיוב חטאת - לא ליקנסוה רבנן.												ג.
ומדלא קא משנינן הכי, תפשוט דרב ביבי בר אביי.												ג.
הדביק פת בתנור, התירו לו לרדותה קודם שיבא לידי חיוב חטאת או לא התירו?	דבעי רב ביבי בר אביי:											ג.
תפשוט דלא התירן												ג.
הא לא קשיא, ותפשוט.												ג.
ואיבעית אימא: לעולם לא תפשוט, ולא קשיא כאן - בשוגג, כאן - במזיד. בשוגג - לא קנסוה רבנן, במזיד - קנסוה רבנן.												ג.
ואיבעית אימא: אידי ואידי בשוגג, והכא בקנסו שוגג אטו מזיד קמיפלגי. מר סבר: קנסו שוגג אטו מזיד, ומר סבר: לא קנסו שוגג אטו מזיד.												ג.
ואיבעית אימא: לעולם לא קנסו, ולא קשיא: כאן - לאותה חצר, כאן - לחצר אחרת.												ג.
היתה ידו מלאה פירות והוציאה לחוץ, מהו להחזירה לאותה חצר?	כדבעא מיניה רבא מרב נחמן:											ד.
מותר.	אמר ליה: [ר"נ]											ד.
לחצר אחרת מהו?												ד.
אסור.	אמר ליה: [ר"נ]											ד.

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story O מקרא-kev: </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ^ question-שאלה < answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>
--	--

שבת-יצאות השבת		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
ומאי שנא?	[רבא]										!	ז	.ד.	
לכי תיכול עלה כורא דמילחא	[ר"נ]										!		.ד.	
התם - לא איתעבידא מחשבתו, הכא - איתעבידא מחשבתו.	[ר"נ]										!	◊	.ד.	
הדביק פת בתנור התירו לו לרדותה קודם שיבוא לידי חיוב טהא, או לא התירו?	גופא, בעי רב ביבי בר אבוי:											◊	.ד.	
היכי דמי	רב אחא בר אבוי לרבינא:										^		.ד.	
אילימא בשוגג ולא אידכר ליה											!	◊	.ד.	
למאן התירו?											ז	◊	.ד.	
ואלא לאו - דאיהדר ואידכר											!	◊	.ד.	
מי מחייב?											ז		.ד.	
כל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן שגגה וסופן שגגה	והתנן:										■	◊	.ד.	
אלא במזיד - קודם שיבא לידי איסור סקילה מיבעי ליה											!	◊	.ד.	
לעולם בשוגג, ולמאן התירו - לאחרים.	רב שילא:										!	◊	.ד.	
וכי אומרים לו לאדם חטא כדי שיזכה חברך?	מתקיף לה רב ששת:										ז	◊	.ד.	
לעולם במזיד, ואימא קודם שיבא לידי איסור סקילה.	אלא אמר רב אשי:										!	◊	.ד.	
רב אחא בריה דרבא מתני לה בהדיא:											■		.ד.	
הדביק פת בתנור התירו לו לרדותה קודם שיבא לידי איסור סקילה.	רב ביבי בר אבוי:										■	■	.ד.	
פשט העני את ידו.												■	.ד.	
אמאי חייב? והא בעינן עקירה והנחה מעל גבי מקום ארבעה על ארבעה, וליכא												ז	.ד.	
הא מני - רבי עקיבא	רבה:										!		.ד.	
לא בעינן מקום ארבעה על ארבעה.	דאמר: [ר"ע]										■	!	.ד.	
הזורק מרשות היחיד לרשות הרבים באמצע - רבי עקיבא מחייב	דתנן: [רבי עקיבא]										■	!	◊	.ד.
פוטרים.	חכמים:										■	!	◊	.ד.
אמרינן קלוטה כמי שהונחה דמיא	רבי עקיבא סבר:										■	!	◊	.ד.
לא אמרינן קלוטה כמי שהונחה דמיא.	רבנן סברי:										■	!	◊	.ד.
למימרא דפשיטא ליה לרבה דבקלוטה כמי שהונחה דמיא, ובתוך עשרה פליגי? והא מיבעיא בעי לה רבה												ז	.ד.	
למטה מעשרה פליגי ובהא פליגי: דרבי עקיבא סבר קלוטה כמי שהונחה דמיא, ורבנן סברי לא אמרינן קלוטה כמי שהונחה דמיא. אבל למעלה מעשרה דברי הכל פטור, ודכולי עלמא - לא ילפינן זורק ממושיט, או דילמא: למעלה מעשרה פליגי, ובהא פליגי: דרבי עקיבא סבר - ילפינן זורק ממושיט, ורבנן סברי - לא ילפינן זורק ממושיט. אבל למטה מעשרה - דברי הכל, חייב. מאי טעמא - אמרינן קלוטה כמי שהונחה דמיא?	דבעי רבה:										^	ז	.ד.	
הא לא קשיא, בתר דאיבעי - הדר איפשיטא ליה, דסבר רבי עקיבא קלוטה כמי שהונחה דמיא.											!		.ד.	

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O מקרא-key: </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>
--	---

שבת-יציאות השבת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ודילמא: הנחה הוא דלא בעיא, הא עקירה בעיא								⚡				◊	ד:
הא מני - רבי היא.	אלא אמר רב יוסף:							!				◊	ד:
הי רבי?								^					ד:
אילימא הא רבי								!					ד:
זרק ונח על גבי זיו כל שהוא, רבי מחייב	דתניא: [רבי]							!	■	♦		◊	ד:
פוטריין.	הכמים:							!	■	♦		◊	ד:
התם - כדבעינן למימר לקמן, כדאביי.								⚡					ד:
הכא באלין העומד ברשות היחיד ונופו נוטה לרשות הרבים, זרק ונח אנופו.	דאמר אביי:							⚡	■			◊	ד:
אמרינן שדי נופו בתר עיקרו,	דרבי סבר:							⚡	■	♦		◊	ד:
לא אמרינן שדי נופו בתר עיקרו.	רבנן סברי:							⚡	■	♦		◊	ד:
אלא הא רבי								!					ד:
זרק מרשות הרבים לרשות הרבים ורשות היחיד באמצע, רבי מחייב	דתניא: [רבי]							!	■	♦		◊	ד:
פוטריין.	הכמים:							!	■	♦		◊	ד:
מחייב היה רבי שתיים, אחת משום הוצאה ואחת משום הכנסה.	ואמר רב יהודה אמר שמואל:							!	■			◊	ד:
אלמא: לא בעי עקירה ולא הנחה על גבי מקום ארבעה על ארבעה.								!					ד:
לא מחייב רבי אלא ברשות היחיד מקורה, דאמרינן ביתא דמליא דמיא, אבל שאינו מקורה - לא.	הא איתמר עלה, רב ושמואל דאמרי תרויהו:							⚡				◊	ה.
וכי תימא: הכא נמי במקורה								!				◊	ה.
התינח ברשות היחיד מקורה, ברשות הרבים מקורה מי חייב?								⚡				◊	ה.
המעביר חפץ ארבע אמות ברשות הרבים מקורה - פטור, לפי שאינו דומה לדגלי מדבר	והאמר רב שמואל בר יהודה אמר רבי אבא אמר רב הונא אמר רב:							⚡	■			◊	ה.
הא מני - אחרים היא.	אלא אמר רב זירא:							!					ה.
עמד במקומו וקבל - חייב, עקר ממקומו וקבל - פטור.	דתניא: אחרים:							!	■			◊	ה.
עמד במקומו וקבל חייב הא בעינן הנחה על גבי מקום ארבעה, וליכא								⚡	!				ה.
אלא שמע מינה: לא בעינן מקום ארבעה.								!	!				ה.
ודילמא הנחה הוא דלא בעינן, הא עקירה בעינן והנחה נמי, דילמא דפשיט כנפיה וקיבלה דאיכא נמי הנחה								⚡				◊	ה.
מתניתין כגון שעקרה מטסקל והניח על גבי טרסקל, דאיכא נמי הנחה.	רבי אבא:							!				◊	ה.
והא ידו קתני								⚡					ה.
טרסקל שבידו.	תני:							!				◊	ה.
התינח טרסקל ברשות היחיד, אלא טרסקל שברשות הרבים רשות היחיד הוא לימא דלא כרבי יוסי ברבי יהודה.								⚡				◊	ה.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

שבת-ציאות השבת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
נעץ קנה ברשות הרבים ובראשו טרסקל, זרק ונה על גביו - חייב.	דתניא, רבי יוסי ברבי יהודה:								⚡			◊	ה.
דאי כרבי יוסי ברבי יהודה, פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן לתוך ידו של עני, אמאי חייב? מרשות היחיד לרשות היחיד קא מפיק									⚡				ה.
אפילו תימא רבי יוסי ברבי יהודה, התם - למעלה מעשרה, הכא למטה מעשרה.									!				ה.
מי קתני טרסקל שבידו? והא ידו קתני	קשיא ליה לרבי אבהו:								⚡				ה.
כגון ששלשל ידו למטה משלשה וקבלה.	אלא אמר רבי אבהו:								!				ה.
והא עומד קתני									⚡				ה.
בשוחה.									!				ה.
ואיבעית אימא: בגומא.									!				ה.
ואיבעית אימא: בנסס.									!				ה.
איכפל תנא לאשמעינן כל הני?	רבא:								⚡				ה.
ידו של אדם חשובה לו כארבעה על ארבעה.	אלא אמר רבא:								!				ה.
ידו של אדם חשובה לו כארבעה על ארבעה.	וכן, כי אתא רבין אמר רבי יוחנן:										■		ה.
זרק חפץ ונה בתוך ידו של חבירו - חייב.	רבי אבין אמר רבי אילעאי אמר רבי יוחנן:										■		ה.
מאי קמשמע לן - ידו של אדם חשובה לו כארבעה על ארבעה. והא אמרה רבי יוחנן חדא זימנא									⚡				ה.
מהו דתימא: הני מילי - היכא דאחשבה הוא לידיה, אבל היכא דלא אחשבה הוא לידיה - אימא לא, קא משמע לן.									!				ה.
עמד במקומו וקיבל - חייב, עקר ממקומו וקיבל - פטור.	רבי אבין אמר רבי אילעאי אמר רבי יוחנן:											■	ה.
עמד במקומו וקיבל - חייב, עקר ממקומו וקיבל - פטור.	תניא נמי הכי, אחרים:											■	ה.
זרק חפץ ונעקר הוא ממקומו, וחזר וקיבלו, מהו?	בעי רבי יוחנן:											^	ה.
מאי קמבעיא ליה?												^	ה.
שני כחות באדם אחד קא מבעיא ליה. שני כחות באדם אחד - כאדם אחד דמי, וחייב, או דילמא כשני בני אדם דמי, ופטור?	רב אדא בר אבהו:								^	!			ה.
תיקו.												■	ה.
הכניס ידו לתוך חצר חבירו, וקיבל מי גשמים והוציא - חייב.	רבי אבין אמר רבי יוחנן:											■	ה.
מה לי הטעינו חבירו, מה לי הטעינו שמים, איהו לא עביד עקירה	מתקיף לה רבי זירא:											⚡	ה.
לא תימא קיבל אלא קלט.												■	ה.
והא בעינן עקירה מעל גבי מקום ארבעה, וליכא												⚡	ה.
כגון שקלט מעל גבי הכותל.	רבי חייא בריה דרב הונא:								!				ה.
על גבי כותל נמי, והא לא נח												⚡	ה.
בכותל משופע	כדאמר רבא:											■	ה.
הכא נמי - בכותל משופע.												!	ה.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מרא- statement ♣ קושיא- challenge ♣ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof	מקרא- key:
--	--------------------------------

שבת-יצאות השבת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
והיכא איתמר דרבא?												ה.
היה קורא בספר על האיסקופה ונתגלגל הספר מידו - גוללו אצלו. היה קורא בראש הגג ונתגלגל הספר מידו, עד שלא הגיע לעשרה טפחים - גוללו אצלו, משהגיע לעשרה טפחים - הופכו על הכתב	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
אמאי הופכו על הכתב? הא לא נח	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
בכותל משופע.	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
אימור דאמר רבא בספר - דעביד - דנייח, מים מי עבידי דנייחי?	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
כגון שקלט מעל גבי גומא.	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
גומא, פשיטא	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
מהו דתימא: מים על גבי מים - לאו הנחה הוא, קא משמע לן.	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
ואודא רבא לטעמיה	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
מים על גבי מים - היינו הנחתן, אגוז על גבי מים - לאו היינו הנחתו.	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
אגוז בכלי, וכלי צף על גבי מים, בתר אגוז אולינן - והא ניח, או דילמא בתר כלי אולינן - והא לא ניח, דנייד?	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
תיקו.	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
שמן שצף על גבי יין - מחלוקת רבי יוחנן בן נורי ורבנן.	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
שמן שצף על גבי יין, ונגע טבול יום בשמן - לא פסל אלא שמן בלבד	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
שניהם מחוברים זה לזה.	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
היה טעון אוכלים ומשקין ונכנס ויוצא כל היום כולו - אינו חייב עד שיעמוד.	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
והוא שעמד לפוש	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
ממאי	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
תוך ארבע אמות עמד לפוש פטור, לכתף - חייב. חוץ לארבע אמות, עמד לפוש - חייב, לכתף - פטור.	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
מאי קא משמע לן	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
שלא היתה עקירה משעה ראשונה לכך	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
הא אמרה רבי יוחנן חדא זימנא	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
המעביר חפצים מזוית לזוית, ונמלך עליהן והוציאן - פטור, שלא היתה עקירה משעה ראשונה לכך	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
אמוראי ניהו, מר אמר לה בהאי לישנא, ומר אמר לה בהאי לישנא.	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
המוציא מחנות לפלטיא דרך סטיו - חייב	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
פטור.	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
בשלמא בן עזאי - קסבר: מהלך כעומד דמי. אלא רבנן, נהי נמי דקסברי מהלך לאו כעומד דמי, היכא אשכחנא כהאי גוונא דחייב?	דאמר רבא: דתנן:										♣	ה.
מידי דהוה אמעביר חפץ ברשות הרבים התם לאו אף על גב דכמה דנקיט ליה ואזיל - פטור, כי מנח ליה - חייב, הכא נמי לא שנא.	דאמר רבא: דתנן:										♣	ו.
מי דמי? התם - כל היכא דמנח ליה מקום חיוב הוא, הכא אי מנח ליה בסטיו - מקום פטור הוא	דאמר רבא: דתנן:										♣	ו.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O story-מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

שבת-יצאות השבת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
אלא: מידי דהוה אמעביר חפץ מתחלת ארבע לטוף ארבע, התם לאו אף על גב דאי מנח ליה בתוך ארבע אמות - פטור, כי מנח ליה בסוף ארבע אמות - חייב, הכא נמי לא שנא.											◊	1.
מי דמי? התם - לגבי דהאי גברא מקום פטור הוא, לכולי עלמא מקום חיוב הוא. הכא - לכולי עלמא מקום פטור הוא											◊	1.
אלא: מידי דהוה אמוציא מרשות היחיד לרשות הרבים דרך צדי רשות הרבים: התם לאו אף על גב דאי מנח ליה אצדי רשות הרבים - פטור, וכי מנח ליה ברשות הרבים - חייב, הכא נמי לא שנא.											◊	1.
הניחא לרבנן	מתקיף לה רב פפא:										◊	1.
צדי רשות הרבים לאו כרשות הרבים דמי	דאמרי: [רבנן]										◊	1.
צדי רשות הרבים כרשות הרבים דמי	אלא לרבי אליעזר דאמר:										◊	1.
מאי איכא למימר?											◊	1.
אימור דשמעת לרבי אליעזר דאמר צדי רשות הרבים כרשות הרבים דמי - היכא דליכא חיפופי, אבל היכא דאיכא חיפופי מי שמעת ליה? הלכך להא דמיא.	רב אחא בריה דרב איקא:										◊	1.
ומודה בן עזאי בזורק.	רבי יוחנן:										◊	1.
המוציא מחנות לפלטיא דרך סטיו - חייב, אחד המוציא ואחד המכניס ואחד הזורק ואחד המושיט.	תניא נמי הכי: [ת"ק]										◊	1.
המוציא והמכניס - פטור, המושיט והזורק - חייב.	בן עזאי:										◊	1.
ארבע רשויות לשבת: רשות היחיד, רשות הרבים, וכרמלית. ומקום פטור.	תנו רבנן:										◊	1.
ואיזו היא רשות היחיד - חריץ שהוא עמוק עשרה ורחב ארבעה, וכן גדר שהוא גבוה עשרה ורחב ארבעה - זו היא רשות היחיד גמורה.											◊	1.
ואיזו היא רשות הרבים - סרטיא ופליטיא גדולה, ומבואות המפולשין זו היא רשות הרבים גמורה.											◊	1.
אין מוציאין מרשות היחיד זו לרשות הרבים זו, ואין מכניסין מרשות הרבים זו לרשות היחיד זו ואם הוציא והכניס, בשוגג - חייב חטאת, במזיד - ענוש כרת, ונסקל.											◊	1.
אבל ים ובקעה ואיסטונית והכרמלית - אינה לא כרשות הרבים ולא כרשות היחיד, ואין נושאין ונותנין בתוכה, ואם נשא ונתן בתוכה - פטור ואין מוציאין מתוכה לרשות הרבים ולא מרשות הרבים לתוכה, ואין מכניסין מרשות היחיד לתוכה, ולא מתוכה לרשות היחיד, ואם הוציא והכניס - פטור.											◊	1.
חצרות של רבים ומבואות שאינן מפולשין, עירבו - מותרין, לא עירבו - אסורים.											◊	1.
אדם עומד על האיסקופה, נוטל מבעל הבית ונותן לו, נוטל מעני ונותן לו, ובלבד שלא יטול מבעל הבית ונותן לעני, מעני ונותן לבעל הבית, ואם נטל ונתן - שלשתן פטורים.											◊	1.
איסקופה משמשת שתי רשויות, בזמן שהפתח פתוח - כלפנים, פתח נעול - כלחוץ.	אחרים:										◊	1.
ואם היתה איסקופה גבוהה עשרה ורחבה ארבעה - הרי זו רשות לעצמה.											◊	1.
זו היא רשות היחיד.	אמר רב:										◊	1.
למעוטי מאי?											◊	1.
למעוטי הא דרבי יהודה											◊	1.
מי שיש לו שני בתים בשני צדי רשות הרבים, עושה להי מכאן ולחי מכאן, או קורה מכאן וקורה מכאן, ונושא ונותן באמצע.	דתניא, יתר על כן אמר רבי יהודה:										◊	1.
אין מערביין רשות הרבים בכך.	אמרו לו:										◊	1.
ואמאי קרו ליה גמורה?											◊	1.
מהו דתימא: כי פליגי רבנן עליה דרבי יהודה דלא הוה רשות היחיד - הני מילי לטלטל, אבל לזרוק מודו ליה, קא משמע לן.											◊	1.
זו היא רשות הרבים, למעוטי מאי?	אמר רב:										◊	1.

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת-story O מקרא-kev: </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>
---	---

שבת-יצאות השבת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
למעוטי אידך דרבי יהודה												◊
אם היתה דרך רשות הרבים מפסקתן - יסלקנה לצדין	דתנן, רבי יהודה:											◊
אינו צריך.	הכמים:											◊
ואמאי קרו ליה גמורה?												^
אידי דתנא רישא גמורה, תנא נמי סיפא גמורה.												◊
ולחשוב נמי מדבר												⚡
איוו היא רשות הרבים - סרטיא ופלטיא גדולה, ומבואות המפולשין, והמדבך	דהא תניא:											◊
לא קשיא, כאן - בזמן שישאל שרויין במדבר, כאן - בזמן הזה.	אביי:											◊
אם הוציא והכניס בשוגג חייב חטאת, במזיד ענוש כרת ונסקל.	אמר מר:											◊
בשוגג חייב חטאת, פשיטא												⚡
במזיד ענוש כרת ונסקל אצטריכא ליה.												◊
הא נמי פשיטא												⚡
הא קא משמע לן, כדרב.												!
מצאתי מגלת סתרים בי רבי חייא וכתוב בה	דאמר רב:											◊
אבות מלאכות ארבעים חסר אחת, ואינו חייב אלא אחת.	איסי בן יהודה:											◊
איני?												⚡
אבות מלאכות ארבעים חסר אחת.	והתנן:											◊
מנינא למה לי?	והוינן בה:											⚡
שאם עשאן כולן בהעלם אחד - חייב על כל אחת ואחת	ואמר רבי יוחנן:											◊
אלא אימא: אינו חייב על אחת מהן.												◊
והא קא משמע לן: הא מהנך דלא מספקן.												◊
אבל ים ובקעה והאיסטונונית והכרמלית אינן לא כרשות היחיד ולא כרשות הרבים	אמר מר:											◊
ובקעה אינה לא כרשות היחיד ולא כרשות הרבים?												⚡
הבקעה, בימות החמה - רשות היחיד לשבת, ורשות הרבים לטומאה. בימות הגשמים - רשות היחיד לכך ולכך	והא תנן:											◊
לעולם כרמלית הויא, ואמאי קרי לה רשות היחיד - לפי שאינה רשות הרבים.	עולא:											◊
כגון דאית לה מחיצות	רב אשי:											◊
קרפף יותר מבית סאתים שלא הוקף לדירה, ואפילו כור ואפילו כוריים, הזורק לתוכו חייב. מאי טעמא - מחיצה היא, אלא שמחוסרת דירין.	וכי הא דאמר עולא אמר רבי יוחנן:											◊
בשלמא רב אשי לא אמר כדעולא, אלא עולא מאי טעמא לא אמר כשמעתי?												⚡
אי דאית לה מחיצות בקעה קרי לה? קרפף היא	אמר לך: [עולא]											◊

<p> disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת-story מעשה-O מקרא-key: </p>	<p> statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה </p>
--	---

שבת-יצאות השבת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ורב אשי										ז		ז.
רשות היחיד קתני.	[רב אשי]										ז	ז.
והכרמלית											ז	ז.
אטו כולהו נמי לאו כרמלית נינהו?											ז	ז.
לא נצרכה אלא לקרן זוית הסמוכה לרשות הרבים. דאף על גב דזימנין דדחקי ביה רבים ועיילי לגוה, כיון דלא ניחא תשמישתיה - כי כרמלית דמי.	כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:										ז	ז.
בין העמודין נידון ככרמלית. מאי טעמא - אף על גב דדרסי בה רבים, כיון דלא מסתגי להו בהדיא - ככרמלית דמיא.	כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:										ז	ז.
איצטבא שלפני העמודים - נידון ככרמלית.	רבי זירא אמר רב יהודה:										ז	ז.
למאן דאמר בין העמודים - כל שכן איצטבא, למאן דאמר איצטבא, איצטבא הוא דלא ניחא תשמישתיה, אבל בין העמודים דניחא תשמישתיה - לא.											ז	ז.
לישנא אחרינא: אבל בין העמודים, דזימנין דדרסי ליה רבים - כרשות הרבים דמיא.											ז	ז.
לבינה זקופה ברשות הרבים, זורק וטח בפניה - חייב, על גבה - פטור.	רבה בר שילא אמר רב חסדא:										ז	ז.
והוא שגבוה שלשה, דלא דרסי לה רבים. אבל היזמי והיגי, אף על גב דלא גביהו שלשה.	אביי ורבא דאמרי תרוייהו:										ז	ז.
אפילו היזמי והיגי, אבל צואה לא.	חייא בר רב:										ז	ז.
אפילו צואה.	רב אשי:										ז	ז.
אין כרמלית פחותה מארבעה.	אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:										ז	ז.
ותופסת עד עשרה.	רב ששת:										ז	ז.
מאי ותופסת עד עשרה?											ז	ז.
אילימא דאי איכא מחיצה עשרה הוא דהוי כרמלית, ואי לא - לא הוי כרמלית											ז	ז.
ולא?											ז	ז.
בית שאין בתוכו עשרה, וקריוו משלימו לעשרה - על גג מותר לטלטל בכולו, בתוכו אין מטלטלין בו אלא ארבע אמות.	והאמר רב גידל אמר רב חייא בר יוסף אמר רב:										ז	ז.
אלא מאי ותופסת עד עשרה - דעד עשרה הוא דהויא כרמלית, למעלה מעשרה טפחים - לא הוי כרמלית.											ז	ז.
שיננא, לא תיהוי במילי דשבתא למעלה מעשרה	וכי הא דאמר ליה שמואל לרב יהודה:										ז	ז.
למאי הלכתא?											ז	ז.
אילימא דאין רשות היחיד למעלה מעשרה											ז	ז.
נעץ קנה ברשות היחיד וזרק ונח על גביו, אפילו גבוה מאה אמה - חייב, מפני שרשות היחיד עולה עד לרקיע	והאמר רב חסדא:										ז	ז.
אלא דאין רשות הרבים למעלה מעשרה											ז	ז.
מתניתין היא											ז	ז.
הזורק ארבע אמות בכותל, למעלה מעשרה טפחים - כזורק באויר, למטה מעשרה טפחים - כזורק בארץ.	דתנן:										ז	ז.
אלא אכרמלית, דאין כרמלית למעלה מעשרה.											ז	ז.
ואקילו בה רבנן מקולי רשות היחיד ומקולי רשות הרבים											ז	ז.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-יצאות השבת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מקולי רשות היחיד: דאי איכא מקום ארבעה - הוא דהויא כרמלית, ואי לא - מקום פטור בעלמא הוא.												
מקולי רשות הרבים: דעד עשרה טפחים הוא דהויא כרמלית, למעלה מעשרה טפחים - לא הויא כרמלית.												
בית שאין תוכו עשרה, וקריו משלימו לעשרה, על גגו - מותר לטלטל בכולו, בתוכו - אין מטלטלין בו אלא בארבע אמות.	גופא, רב גדל אמר רב חייא בר יוסף אמר רב:											
ואם חקק בו ארבעה על ארבעה והשלימו לעשרה - מותר לטלטל בכולו. מאי טעמא - הוי חורי רשות היחיד, וחורי רשות היחיד כרשות היחיד דמו.	אביי:											
חורי רשות היחיד - כרשות היחיד דמו.	דאיתמר:											
חורי רשות הרבים, אביי אומר: כרשות הרבים דמו	[אביי]											
לאו כרשות הרבים דמו.	רבא:											
לדיך דאמרת חורי רשות הרבים כרשות הרבים דמו, מאי שנא מהא	רבא לאביי:											
לא נצרכה אלא לקרן זוית הסמוכה לרשות הרבים	דכי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:											
ותיהוי כחורי רשות הרבים												
התם לא ניחא תשמישתיה, הכא - ניחא תשמישתיה.	[אביי]											
הזורק ארבע אמות בכותל למעלה מעשרה - כזורק באויר. למטה מעשרה טפחים - כזורק בארץ	תנו:											
מאי כזורק בארץ? והא לא נח	והוינו בה:											
בדבילה שמינה שנו.	ואמר רבי יוחנן:											
ואי סלקא דעתך חורי רשות הרבים כרשות הרבים דמו, למה לי לאוקמה בדבילה שמינה? לוקמה בצרור וחפץ ודנח בחור												
זימנין משני לה: שאני צרור וחפץ דמיהדר ואתי.	[אביי]											
זימנין משני לה: בכותל דלית ביה חור.	[אביי]											
ממאי												
זרק למעלה מעשרה טפחים כזורק באויר.	מדקתני רישא:											
ואי סלקא דעתך בכותל דאית ביה חור, אמאי כזורק באויר הא נח בחור												
וכי תימא: מתניתין דלית בהו ארבעה על ארבעה,												
זרק למעלה מעשרה טפחים והלכה ונחה בחור כל שהוא, - באנו למחלוקת רבי מאיר ורבנן.	והאמר רב יהודה אמר רבי חייא:											
חוקקין להשלים,	דרבי מאיר סבר:											
אין חוקקין להשלים.	ורבנן סברי:											
אלא לאו שמע מינה: בכותל דלית ביה חור, שמע מינה.												
נעץ קנה ברשות היחיד וזרק ונח על גביו, אפילו גבוה מאה אמה - חייב, מפני שרשות היחיד עולה עד לרקיע.	גופא, אמר רב חסדא:											
לימא רב חסדא דאמר כרבי?												
זרק ונח על גבי זיו כל שהוא, רבי מחייב	דתניא: [רבי]											
פוטרים.	חכמים:											

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-<u>key</u>:</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

שבת-יצאות השבת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ברשות היחיד - דכולי עלמא לא פליגי כדרב חסדא. אלא הכא באילן העומד ברשות היחיד ונפו נוטה לרשות הרבים, וזרק ונח אנפוי	אביי:									!		◊	ה.
אמרין שדי נופו בתר עיקרו	דרבי סבר:									!	■	◊	ה.
לא אמרין שדי נופו בתר עיקרו.	ורבנן סברי:									!	■	◊	ה.
זרק כוורת לרשות הרבים, גבוהה עשרה ואינה רחבה ששה - חייב, רחבה ששה - פטור.	אביי:											■	ה.
אפילו אינה רחבה ששה - פטור. מאי טעמא - אי אפשר לקרומיות של קנה שלא יעלו למעלה מעשרה. - כפאה על פיה, שבעה ומשהו - חייב, שבעה ומחצה - פטור.	רבא:											■	ה.
אפילו שבעה ומחצה חייב, מאי טעמא - מחיצות לתוכן עשויות.	רב אשי:											■	ה.
עמוד תשעה ברשות הרבים ורבים מכתפין עליו, וזרק ונח על גביו - חייב. מאי טעמא? פחות משלשה - מדרס דרסי ליה רבים, משלשה ועד תשעה - לא מדרס דרסי ליה ולא כתופי מכתפי, תשעה - ודאי מכתפין עילויה.	עולא:											■	ה.
גומא מאי?	אביי לרב יוסף:											▲	ה.
וכן בגומא.	אמר ליה: [רב יוסף]											■	ה.
בגומא לא. מאי טעמא? תשמיש עד ידי הדחק לא שמייה תשמיש.	רבא:											■	ה.
היתה קופתו מונחת ברשות הרבים גבוהה עשרה ורחבה ארבעה - אין מטלטלין לא מתוכה לרשות הרבים ולא מרשות הרבים לתוכה, פחות מכן - מטלטלין. וכן בגומא.	איתיביה רב אדא בר מתנא לרבא:											◊	ה.
מאי לאו אסיפא?												◊	ה.
לא, ארישא.												!	ה.
נתכוון לשבות ברשות הרבים והניח עירובו בבור, למעלה מעשרה טפחים - עירובו עירוב, למטה מעשרה טפחים - אין עירובו עירוב.	איתיביה:											◊	ה.
היכי דמי?												▲	ה.
אילימא בבור דאית ביה עשרה, ולמעלה - דדלאי ואותביה, ולמטה - דתתאי ואותביה												!	ה.
מה לי למעלה ומה לי למטה? הוא במקום אחד ועירובו במקום אחר הוא												◊	ה.
אלא לאו - בבור דלית ביה עשרה												!	ה.
וקתני עירובו עירוב												■	ה.
אלמא: תשמיש על ידי הדחק שמייה תשמיש												■	ה.
זמנין משני ליה: הוא ועירובו בכרמלית, ואמאי קרי לה רשות הרבים - לפי שאינה רשות היחיד.	[רבא]											!	ה.
וזמנין משני ליה: הוא ברשות הרבים ועירובו בכרמלית, ורבי היא	[רבא]											!	ה.
כל דבר שהוא משום שבות - לא גורו עליו בין השמשות.	דאמר: [רבי]											!	ה.
ולא תימא דחויי קא מדחינא לך, אלא דוקא קאמינא לך.												■	ה.
אם היה רקק מים ורשות הרבים מהלכת בו, הזורק לתוכה ארבע אמות חייב. וכמה הוא רקק מים - פחות מעשרה טפחים. ורקק מים שרשות הרבים מהלכת בו - הזורק לתוכו ארבע אמות חייב.	דתנן:											■	ה.
בשלמא רקק רקק תרי זימני - חד בימות החמה וחד בימות הגשמים, וצריכא: דאי אשמעינן בימות החמה דעבידי אינשי לקרורי נפשיהו, אבל בימות הגשמים - אימא לא. ואי אשמעינן בימות הגשמים - אגב דמטניף מקרי ונחית, אבל בימות החמה - לא, צריכא. אלא הילוך תרי זימני למה ליה? אלא לאו שמע מינה: הילוך על ידי הדחק - שמייה הילוך, תשמיש על ידי הדחק - לא שמייה תשמיש, שמע מינה.												■	ה.
האי זירזא דקני, רמא וזקפיה רמא וזקפיה - לא מחייב עד דעקר ליה.	רב יהודה:											■	ה.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-יצאות השבת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אדם עומד על האסקופה נוטל מבעל הבית ונותן לו, נוטל מעני ונותן לו.	אמר ר':											◊	<
האי אסקופה מאי?												▲	
אילימא אסקופת רשות הרבים												!	
נוטל מבעל הבית? הא מפיק מרשות היחיד לרשות הרבים												ז	
ואלא, אסקופת רשות היחיד												!	
נוטל מן העני? הא קא מעייל מרשות הרבים לרשות היחיד												ז	
אלא אסקופת כרמלית												!	
נוטל ונותן לכתחילה? סוף סוף איסורא מיהא איתא												ז	
אלא אסקופה מקום פטור בעלמא הוא כגון דלית ביה ארבע על ארבע.												!	◊
ומקום שאין בו ארבעה על ארבעה טפחים - מותר לבני רשות היחיד ולבני רשות הרבים לכתף עליו, ובלבד שלא יחליפו.	כי הא דכי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:											!	◊
ובלבד שלא יטול מבעל הבית ונותן לעני, מעני ונותן לבעל הבית, ואם נטל ונתן - שלשתן פטורין.	אמר ר':											■	<
לימא תיהוי תיובתא דרבא												ז	
המעביר חפץ מתחילת ארבע לסוף ארבע ברשות הרבים, אף על פי שהעבירו דרך עליו - חייב	דאמר רבא:											■	◊
התם לא נח, הכא - נח.												!	◊